

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Belgia) – K.A. i in. / Belgische Staat

(Sprawa C-82/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Artykuł 20 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7 i 24 — Dyrektywa 2008/115/WE — Artykuły 5 i 11 — Obywatel państwa trzeciego podlegający zakazowi wjazdu — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin z obywatelem Unii Europejskiej, który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się — Odrzucenie wniosku)

(2018/C 231/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: K.A.; M.Z.; M.J.; N. N. N.; O.I.O.; R.I.; B.A.

Druga strona postępowania: Belgische Staat

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, w szczególności jej art. 5 i 11, należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi ona na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na odrzucaniu wniosków o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, składanych na terytorium tego państwa członkowskiego przez obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii, który posiada obywatelstwo tego państwa członkowskiego i który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się, z tego tylko powodu, że owi obywatele państw trzecich podlegają zakazowi wjazdu na wspomniane terytorium.
- 2) Wykładni art. 20 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że:
  - stoi on na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na odrzucaniu takich wniosków tylko ze wskazanego wyżej powodu, bez zbadania, czy dany obywatel Unii i dany obywatel państwa trzeciego nie pozostają w stosunku zależności, który skutkuje tym, że w przypadku odmowy przyznania pochodnego prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego ów obywatel Unii jest w praktyce zmuszony do opuszczenia terytorium Unii rozpatrywanego jako całość, skutkiem czego zostaje pozbawiony możliwości skutecznego korzystania z istoty praw przysługujących mu w związku z posiadanym przez niego statusem obywatela Unii;
  - jeżeli obywatel Unii jest osobą pełnoletnią, stosunek zależności, który może uzasadniać przyznanie danemu obywatelowi państwa trzeciego pochodnego prawa pobytu na gruncie tego artykułu, należy wziąć pod uwagę tylko w wyjątkowych wypadkach, w których – w świetle wszystkich istotnych okoliczności – zainteresowana osoba w żaden sposób nie może zostać oddzielona od członka rodziny, w zależności od którego pozostaje;
  - jeżeli obywatel Unii jest osobą małoletnią, oceny istnienia takiego stosunku zależności należy dokonywać przy uwzględnieniu, w nadrzędnym interesie dziecka, wszystkich okoliczności danego przypadku, w szczególności wieku dziecka, stopnia jego rozwoju psychicznego i emocjonalnego, siły związku uczuciowego z każdym z rodziców, a także ryzyka, jakie dla równowagi tego dziecka stanowiłaby rozłąka z rodzicem będącym obywatelem państwa trzeciego. Istnienie więzi rodzinnej z tym obywatelem, czy to natury biologicznej, czy prawnej, nie jest warunkiem wystarczającym, zaś zamieszkiwanie z nim nie jest warunkiem koniecznym dla ustalenia, czy taki stosunek zależności zachodzi;

- okoliczność, że stosunek zależności, na który powołuje się obywatel państwa trzeciego w uzasadnieniu wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, powstał już po wydaniu wobec niego decyzji o zakazie wjazdu, nie ma znaczenia;
  - okoliczność, że w chwili złożenia przez obywatela państwa trzeciego wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin wydana wobec decyzja o zakazie wjazdu na terytorium była ostateczna, nie ma znaczenia;
  - okoliczność, że decyzja o zakazie wjazdu na terytorium wydana wobec obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, jest uzasadniona niezastosowaniem się przez tego obywatela do zobowiązania do powrotu, nie ma znaczenia; jeżeli podstawą wydania takiej decyzji są względy porządku publicznego, mogą one skutkować odmową przyznania temu obywatelowi państwa trzeciego pochodnego prawa pobytu tylko wówczas, gdy z konkretnej oceny wszystkich okoliczności danego przypadku oraz w świetle zasady proporcjonalności, nadrzędnego interesu dziecka lub dzieci oraz praw podstawowych wynika, że zainteresowany stanowi faktyczne, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla porządku publicznego.
- 3) Wykładni art. 5 dyrektywy 2008/115 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej polegającej na wydawaniu decyzji nakazującej powrót obywatela państwa trzeciego, wobec którego wydano już – nadal pozostające w mocy – decyzję nakazującą powrót wraz z zakazem wjazdu, bez uwzględnienia poszczególnych aspektów związanych z jego życiem rodzinnym, w szczególności interesu jego małoletniego dziecka, o których wspominał on we wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin złożonym już po wydaniu tego zakazu wjazdu, z wyjątkiem sytuacji, gdy okoliczności te mogły zostać wskazane przez niego na wcześniejszym etapie.

(¹) Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Niderlandy, Belgia) – K. / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H. F. / Belgische Staat (C-366/16)

(Sprawy połączone C-331/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie z terytorium państwa członkowskiego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych — Osoba, której wniosek o udzielenie azylu został oddalony ze względów, o których mowa w art. 1 sekcja F konwencji genewskiej lub w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE — Artykuł 28 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem — Zamieszkiwanie w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat — Nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego — Pojęcie]

(2018/C 231/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K. (C-331/16), H.F. (C-366/16)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), Belgische Staat (C-366/16)